

sagkyndig Side, at der neppe heri kan siges at ligge nogen som helst Forringelse af Sikkerheden for Passagererne.

Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds var inde paa det samme Spørgsmaal. Jeg gør opmærksom paa, hvad det ærede Medlem aabenbart ikke har lagt Mærke til, at Ordene her er de samme som i den gældende Lov af 1916. Det ærede Medlem fæstnede sig bl. a. ved Ordene om, at den, der skulde passe Motoren i disse Fartøjer, skulde være „paalidelig og ædruelig“, og spurgte, om der heri laa noget nyt, om man tænkte sig at stille særlige Krav. Nej, det gør man ikke, thi disse Ord staa ogsaa i Loven af 1916, og de Regler, der er fulgt siden 1916 med Hensyn til Kravet om Ædruelighed og Paalidelighed, vil altsaa fremdeles være de samme. Nej, Ændringen ligger paa et helt andet Punkt, det Punkt, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds havde fat paa, nemlig Udvidelsen fra de 50 til 80 H. K.; men at der deri skulde ligge nogen mærkbar Forringelse kan jeg, som sagt, ikke erkende. Det er dog klart, at det kan man meget vel drøfte i Udvalget.

Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds mente at have sporet en Tendens til at overlade til Ministeren eller Administrationen at fastslaa et eller andet. Jeg tror ikke, at det, hvis dette Lovforslag gennemføres, bliver saa meget, der overlades til Dispensationer, som Tilfældet er i Øjeblikket. Under Loven af 1916 har man paa talrige Omraader maattet hjælpe sig igennem med Dispensationer under Hensyn til den Udvikling, der er foregaaet. Ikke mindst for Fiskeriet har det været ganske nødvendigt i vid Udstrækning at imødekomme berettigede Krav ved Dispensationer. Formaalet her har netop været at komme bort fra Dispensationerne, idet man nu lovfæster visse Dele af det, der er blevet Regel under den gældende Dispensationspraksis.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg takker for det Tilsgagn om velvillig Behandling, der har lydt fra alle Sider. Jeg haaber derfor, at vi skal naa til et tilfredsstillende Resultat.

Birch: Jeg takker den højtærede Minister for de Udtalelser, han fremsatte til de forskellige Talere, særlig til de forskellige Talere af mit Parti. Jeg haaber derfor, at den Udvalgsbehandling, der nu vil komme, virkelig ved Ministerens Medlemkomst skal føre til, at en Del af de Stridspunkter, der her kun er blevet an-

tydet, løses paa en for dette høje Ting tilfredsstillende Maade. Det kan jo ikke nægtes, at der i vide Kredse indenfor Rigsdagen er en Følelse af, at den Sagkundskab, til hvilken Ministeren før med Rette antydede, at han maatte støtte sig, ofte har været for streng og, vi kan sige, upraktisk i sine Krav. Jeg tillod mig før at pege paa et lille Eksempel, der gaar tilbage til 1916. Det er vistnok med Rette den almindelige Antagelse, at det var den Sagkundskab, der den Gang var til Stede, som særlig bidrog til, at Ministeren stillede sig saa stejlt, og til, at det har taget 10 Aar at faa denne Sagkundskab til at gaa med til de Lettelser, der nu er foreslaaet af Ministeren. Jeg nærer efter Forhandlingen i Dag det bedste Haab om, at den Minister, der nu beklæder Embedet, vil være i Stand til at fremme de Ændringer, der her ønskes, hurtigere, end Tilfældet har været med de Ændringer, om hvilke jeg nys talte.

Jeg skal i øvrigt aldeles ikke komme ind paa Sagens Enkeltheder — de hører hjemme i et Udvalg —, men en urigtig Fremstilling kan undertiden fæstne sig, hvis den faar et Forspring, og jeg vil derfor gerne vende mig til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, der syntes at tro, at den Ængstelse, som mit Parti nærede overfor en Skærpelse af Kravene til Personalet om Bord i Fartøjer, bundede i Sparsommelighedshensyn, set fra Redernes Standpunkt. Det er ikke rigtigt. Jeg har udtrykkelig omtalt den Ængstelse i Forbindelse med et Hensyn, som vi ganske særlig satte i Forgrunden, nemlig dette, at vi ikke maa vanskeliggøre Tilgangen til Befalingspersonalet i Skibene for Mændene fra de smaa Hjem. Ministeren udtalte sig i samme Retning. Det har været en fortrinlig Tilgang, og vi maa paa ingen Maade vanskeliggøre den udover, hvad der er strengt nødvendigt. Men jeg nævnte i Forbindelse hermed Hensynet til Søneringerhvervet, og jeg maa tilstaa, at jeg anser dette Erhverv for at være saa vigtigt, at man skylder ogsaa dette det Hensyn at tage det i Betragtning. Ifølge Statistisk Aarbog har alene Søfarten i 1922 givet Landet en Indtægt af 176 Mill. Kr. og i 1923 216 Mill. Kr. Det er Beløb, som vi aldeles ikke kan undvære i vor Samfundshusholdning, og enhver Bestræbelse for at muliggøre dette Erhvervs fortsatte Bestaaen synes jeg, vi maa hilse med Glæde. Men for øvrigt maa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet forstaa, at det, der i Dag særlig er Genstand for For-